

РЕШЕНИЕ

№ 4645

гр. София, 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 20.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **4095** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на „ГЕНИМОТ“ ЕООД, представлявано от управителя си Л. Д. Б., чрез процесуалния си представител адв.К. Ч. - САК, със съдебен адрес. [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-001750/12.04.2023 г., издадена от полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] . В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна - издадена е в нарушение на материалния и процесуален закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи чрез процесуален представител оспорва жалбата и прави искане за присъждане на разноски по делото.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. зам. министър на МВР, действащ по заместване от името на министъра на вътрешните работи въз основа на заповед № 8121з – 1496 от 06.12.2016г., на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР, сред които и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 1618 от 26.02.2018г. директорът на СДВР е възложил на определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които е и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“. Издателят на заповедта за налагане на ПАМ, видно от заповед № 513з – 8641 от 28.11.2019г. е назначен на длъжност полицейски инспектор в сектор към отдел „ПП“ на СДВР.

Не е спорно обстоятелство по делото че жалбоподателят е собственик на лек автомобил, марка „М. С 320 CDI“ с рег. [рег.номер на МПС] .

С обжалваната заповед № 23-4332-001750/12.04.2023 г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“ а“ от ЗДвП, полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца“, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че на 08.04.2023г. около 13.26 ч. в [населено място] е установено управление на въпросния лек автомобил от В. И. Ц. – лице, което „не притежава СУМПС – отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, за което му е съставен АУАН № 579276 от 08.04.2023г.“. Видно от представения по делото АУАН № 579276 от 08.04.2023г., на 08.04.2023г. около 13.26 ч. в [населено място] е установено управление на въпросния лек автомобил от В. И. Ц. с „отнето СУМПС“.

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на законния представител на дружеството на 18.04.2023г., а жалбата до съда е подадена на 19.04.2023г.

От събраните в съдебното производство писмени и гласни доказателства се установява, че В. И. Ц. от 06.06.2023г. има издадено СУМПС. На 08.04.2023г. Ц., който е служител на жалбоподателя взел ключовете за автомобила от табло, поставено на общодостъпно място в офиса/сервиза на дружеството в кв. Д. без съгласието на

управителя и предприел управление на автомобила без неговото съгласие.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени фактическите и правни основания за издаване на заповедта. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. Няма каквото и да била неяснота по отношение на предмета на мярката, тъй като автомобилът е индивидуализиран чрез посочването на регистрационните табели, които се изземват. Недостатъкът на заповедта в това отношение не е съществен – волята на административния орган е ясна. Наложена мярка е в минималния предвиден от закона срок и затова липсата на мотиви по отношение на продължителността на срока не представлява каквото и да било нарушение на изискванията за форма. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат

определени принудителни административни мерки. Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“а“ от ЗДвП може да е собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. При тази правна уредба съдът приема, че предпоставките, уредени в обсъжданата правната норма за налагане на принудителната административна мярка към момента на постановяването ѝ са налице, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния срок, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност. По делото се установи, че собственикът на автомобила не е положил дължимата грижа и е допуснал ползването му от лице, което е сред изброените в хипотезата на чл. 171, ал.1, т. 2а от ЗДвП. Обстоятелството, че служителите на жалбоподателят имат свободен достъп до ключовете на автомобила и очевидно нямат задръжка да ползват автомобила без специално разрешение, не може да автоматично да освободи от отговорност собственика на автомобила. Напротив, доколкото няма официални данни за противоправно отнемане на автомобила от Ц., нито дори твърдение в тази насока, съдът приема, че жалбоподателят с поведението си е допуснал извършване на нарушението. Законът не изисква като предпоставка за налагане на ПАМ да се установява, че ползването на автомобила от неправомерно лице е станало с разрешението на собственика, респ. законния представител. Процесната ПАМ не е предвидено да се налага на собственик, предоставил за ползване автомобила си на неправомерно лице, а на собственик, чийто автомобил се управлява от неправомерно лице, т.е. достатъчно е обективно да се установи управлението на автомобила от неправомерно лице.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните

свободи: „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въведат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна. Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията. Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на

пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца да си служи с вещта, която притежава. Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от неспособен водач, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от други неспособни водачи и по този начин да се създадат предпоставки за пътнотранспортни произшествия. Доколко е налице справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото, следва да се преценява с оглед конкретната ситуация: По делото се установи допускане на ползване на автомобила поради небрежност от водач, който не е правоспособен. Като собственик на автомобила жалбоподателят е длъжен така да си служи с него така, че да не допуска автомобилът да се ползва от лице, което няма право да управлява МПС. Като не е изпълнил това си задължение, съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин, доколкото мярката е със срок на действие 6 месеца.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за разноси на ответника. Претенцията за заплащане на разноси за юрисконсултско възнаграждение от страна на ответника е основателна, предвид нормата на чл. 143, ал. 3 от АПК. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, към който препраща чл. 143, ал. 3 от АПК относно определянето на размера, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. На основание чл. 24, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ и с оглед липсата на фактическа и/или правна сложност на делото възнаграждението за ответника следва да бъде определено в размер на 100лв.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15

състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на жалба на „ГЕНИМОТ” ЕООД, представлявано от управителя Л. Д. Б., чрез процесуалния си представител адв.К. Ч. - САК, със съдебен адрес. [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-001750/12.04.2023 г., издадена от полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

ОСЪЖДА „ГЕНИМОТ” ЕООД – ЕИК[ЕИК] и адрес на управление [населено място], р-н С., кв. О., [улица], представлявано от управителя Л. Д. Б., да плати на СДВР разноски по делото в размер на 100лв. - възнаграждение за юрисконсулт.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: